

Publicerad 2019-08-07 21:56 av mögel

Teatersmink

det är konstigt
att det känns mindre konstigt
än jag trodde
att vara
här
igen

jag har skylt på asfalten
vener av gift som går genom göteborg och
ångas ut i trottoarerna
på leden mellan majorna och avenyn,
hela min värld
jag har låtit mig
infiltreras av det
kommit tillbaka i karaktär
en roll av magisk realism
ett ansikte målat på mitt eget
sagt mig vara offer för förbannelsen
som är Göteborg,
mitt hem,
alla jag känner som känner mig
jag har inte klarat av att jag inte kunnat styra över deras bild av mig
varje gång man lämnar blir man en ny,
orden jag väljer blir hela mig för de nya jag träffar,
det är ruset
likt mytomanen som skapar om sin verklighet
har jag spelat olika roller beroende på scenen
som om jag aldrig var en riktig människa bakom karaktärerna
alltid bara en namnlös skådespelare

jag kastar av mig
manteln
kronan
operamasken
krinolin klänningarna
vitt puder yr nu över Göteborg
teatersminket ligger krossat på marken
på asfalten

denna ljuva asfalt som bygger grunden
sceneriet för alla sagor jag någonsin berättat
det finns inga spår av det imaginära gift
jag har åderlåtitt det från den enda plats där det någonsin funnits

nej nu ja precis nu nu nu och nu någon gång
kanske inte just nu men väldigt snart
går ridån ner och när jag kommer tillbaka för
applådtackar
kommer jag kliva ut i min livs monolog

naken i strålkastarljuset

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren mögel med Poeter.se id #43494 innehar upphovsrätten